

LLUITA

INTERNACIONALISTA

UNIM LES LLUITES!
Sous pensions
Habitatge
Serveis Públics...

nº 159- novembre/desembre 2018 - donatiu 2 euros

Editorial

pàg 3

Urgència d'una alternativa de ruptura per l'esquerra

Política:

pàg 4-6, 10-11 i 13-15

Eleccions andaluses

PGE: Preparant un govern PSOE-Podemos?

Referèndums populars: Monarquia o República.

Salini, Bolsonaro, Vox: Què hi ha darrera la ultradreta?

Sindical

pàg 6-9

Marxa en la conca minera.

Catalunya: mobilitzacions del sector públic i procés

Dona Treballadora

pàg 12

25N: Continuem als carrers

Internacional:

pàg 16-20

Caravana de migrants a EUA.

Haití contra la corrupció de Petrocaribe

On va Brasil?

Amb la rebel·lió popular de les "armilles grogues"

Suplement: La lluita per les pensions, una lluita mundial

Unitat Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI)

LA NOSTRA CRÍTICA HA VIST I RECOMANA...

Fahrenheit 11/9,

del director nordamericà Michael Moore

Els documentals de Michael Moore són coneguts arreu. Barreja entrevistes, amb gravacions en les quals ell és el protagonista, i on teatralitza accions que intenten ser impactants i de denúncia. Per això mateix resulten ser entretinguts. No caldria ni dir que són absolutament necessaris. En aquesta ocasió el punt central és Donald Trump: com va poder arribar a la presidència dels USA, com manipula la informació i què defensa, també dissectiona les polítiques corruptes i anti-socials del partit republicà, no s'escapen les trampes i intrigues del partit demòcrata (no se'n salva ni Obama), i mostra en general la deriva feixista dels USA.

Michel Moore repeteix l'esquema que l'ha fet triomfar: dona dades que avalen el seu missatge, usa la música de fons per reforçar les emocions, i insisteix molt en repetir el seu punt de vista. Però en aquesta ocasió ell apareix en pantalla molt menys, i el seu to grandios i apocalíptic és més trist. Mostra alguns exemples de persones combatives però l'esperança de canvis que apunta no amaga la por que queda a la sala: retrata el feixisme ara mateix a l'altre costat de l'Atlàntic.

Les dues hores passen volant. I ja havíem dit que Moore sempre és necessari.

NO HA VISTO ENCARA, PERÒ ANIRÀ A VUERE...

Blackkklansman (Infiltrado en el Kkklan),

del director nordamericà Spike Lee

Basada en una història real, encara que costi de creure: un agent de policia negre es va infiltrar al ku-klux-klan a inicis dels anys 70.

Una obra de denúncia del racisme, feta amb humor.

L a urgència d'una alternativa de ruptura per l'esquerra

PSOE i Podem venen fum amb els pressupostos. Molt teatre per a tan pocs canvis en política pressupostària. Els pressupostos apassionadament defensats per Podem no suposen la fi de la política de retallades, ni de la prioritat a la banca en els afers d'estat. Estem contra la pujada del Salari Mínim Interprofessional o de les pensions? No, però això es pot fer sense necessitat d'avaluar uns nous pressupostos al servei del pagament del deute i de l'austeritat. Sembla que més que al servei d'aportar uns pressupostos que tenen ben poques possibilitats d'arribar a terme, estem davant la gesticulació de la precampanya electoral, que no tardarà a arribar.

Mentre això passa, prossegueix la crisi del règim. La justícia, després de la rectificació a favor de la banca en el cas de l'impost per les hipoteques, o amb la recentment frustrada renovació dels òrgans del poder judicial, té la credibilitat per terra. És una més de les institucions del règim que apareixen qüestionades. Fa poc era un miler de militars (molts a la reserva) que aixecaven la mà en defensa de Franco. La transició està cada vegada més al descobert. I també la traïció del PSOE, del PCE, de CCOO i UGT, dels dirigents nacionalistes burgesos de CiU i el PNB pactant la continuïtat del vell aparell d'estat sota la Monarquia.

Les dimissions se succeeixen, es filtren declaracions comprometedores que fan caure dirigents com el cas Cospedal, i la Monarquia està cada vegada més qüestionada. Però fins avui aquesta crisi està gestionada des de dins del règim i els seus partits, i amb prou feines s'obren fissures per les quals pot penetrar el moviment. Però aquesta és la clau: si aquesta crisi no la pren el moviment obrer i popular la seva resolució se li girarà en contra. Ja s'afanya una extrema dreta finançada per sectors del capital financer. Aquesta és la qüestió i no queda gaire temps. Per això són tan importants iniciatives populars com els referèndums que s'han desenvolupat en barris de Madrid o a la Complutense sobre Monarquia i República. Aquest és el camí: la unitat de treballadors/es i pobles pel dret a decidir, per una sortida de classe a la crisi.

Els resultats de les eleccions andaluses confirmen el pronòstic que no és sent cada vegada més moderada com l'esquerra té alguna possibilitat de recollir el rebuig i malestar de sectors de població treballadora. Al contrari la suma de «el nou» (Podem) amb «el vell» (IUCA) no suma, sinó que resta. És per això més urgent que mai obrir un espai a una alternativa de ruptura no només amb el règim del 78 sinó també amb el capitalisme. Ja no n'hi ha prou amb mitges tintes de soroll per no moure res substancial, perquè les condicions de vida als nostres barris obrers i populars no han deixat d'agreujar.

La situació ho requereix, encara que sembla que els partits que podrien fer efectiva una alternativa de treballadors / es i pobles semblen no estar per la la-

bor. Les eleccions europees haurien de ser el lloc per relançar una coalició com va ser Iniciativa Internacionalista (II), que mantenia en el seu programa les dues claus de ruptura: la defensa del dret d'autodeterminació dels pobles, i un programa obrer d'emergència contra la crisi. Els que podrien avançar en aquesta direcció: la CUP-CC (a II només va participar una de les seves corrents internes, Endavant), al costat d'algunes organitzacions de l'esquerra revolucionària, com Lluita Internacionalista. Sortu hi va participar, però després de l'acord amb EA en el marc de Bildu, de nou s'orienta cap a una acord amb ERC i el BNG. El corrent al SAT que rebutja tant la deriva per anys en IU com l'actual subordinació a Podem. Al costat d'aquestes forces està l'esquerra revolucionària i hauria d'estar obert a moviments que acordessin un programa.

M obilitzacions del sector públic a Catalunya

L'altre element substancial de la situació política es prepara per a noves confrontacions amb l'estat. El passat de divendres 30 novembre Jordi Sánchez i Jordi Turull iniciaven una vaga de fam per denunciar la política de bloqueig que utilitza el Tribunal Suprem per impedir que -es respongui positivament o negativament els recursos- es puguin dur els casos a la justícia europea. La utilització de la justícia com a braç executor d'un càstig exemplar contra gran part del poble de Catalunya és un escàndol fins i tot pels tribunals, que intenten impedir que el tema s'airegi en la justícia europea.

La decisió de Sánchez i Turull anuncia el que vindrà: un nou xoc a la calor del judici contra els dirigents de l'independentisme català. L'estat es prepara, no només com aparell repressor, sinó també esmolant els instruments polítics que van a donar-li la cobertura: el que havíem anomenat una falangització del PP i Ciutadans i la irrupció a la seva dreta de Vox, que sona a tambors de guerra.

Però la defensa de les llibertats que avui està sobre la taula no és diferent d'aquells drets que han estat trepitjats amb l'excusa de la crisi, amb retallades a salaris i pensions, amb precarització laboral, amb l'acceleració dels desnonaments, amb la degradació del sistema públic d'ensenyament i sanitat ... No són primer les llibertats i després el pa. Per això és tan important que sectors com l'educació, la sanitat, els bombers s'hagin posat en peu de guerra a Catalunya per un servei públic digne i per recuperar les seves condicions laborals. Hi ha qui hi vol veure senyals contra el procés independentista, però no ens enganyem, aquest procés no avançarà més precisament si no integra aquests objectius, és a dir, si no gira a l'esquerra. Són els sindicats que van estar al capdavant de la vaga del 3 d'octubre, els que han convocat la vaga d'ensenyament. Perquè en el moviment per la república catalana també hi ha classes socials. I la república catalana o és part de la lluita de les classes populars o, no és que no sigui «justa» i solidària, és que no existirà.

3/12/2018

LI

Eleccions andaluses: càstig al PSOE i gir a la dreta

D'aquella pols, aquests fangs

La manca reiterada de solucions socials de les polítiques del PSOE, juntament amb els escàndols de corrupció, han empès un moviment dels vots cap a la dreta: si els vots socialistes perduts se'n van a C's, els del PP ho fan cap a Vox

El vot de càstig al PSOE

Si alguna cosa marca les eleccions andaluses és que, per primera vegada en 36 anys, el PSOE perd el govern de la seva principal comunitat autònoma. Susana Díaz ha perdut diputats en totes les circumscripcions.

La baixa participació,

mobilitzar al votant d'esquerres i donar per feta la fragmentació del vot a la dreta, la qual cosa sens dubte li beneficiaria en un repartiment de les anomenades «restes».

Aquesta pèrdua de vots socialistes no va a l'esquerra, cap a Adelante Andalucía—suma de Podemos i IU-. Al contrari, la coalició perd 200.000 vots i obté 17 escons, sense ni tan sols aconseguir els 20 que van obtenir a 2015 els seus components per separat. Com cada vegada que han intentat aquesta combinació, de les noves formes amb el vell stalinisme, el resultat retrocedeix

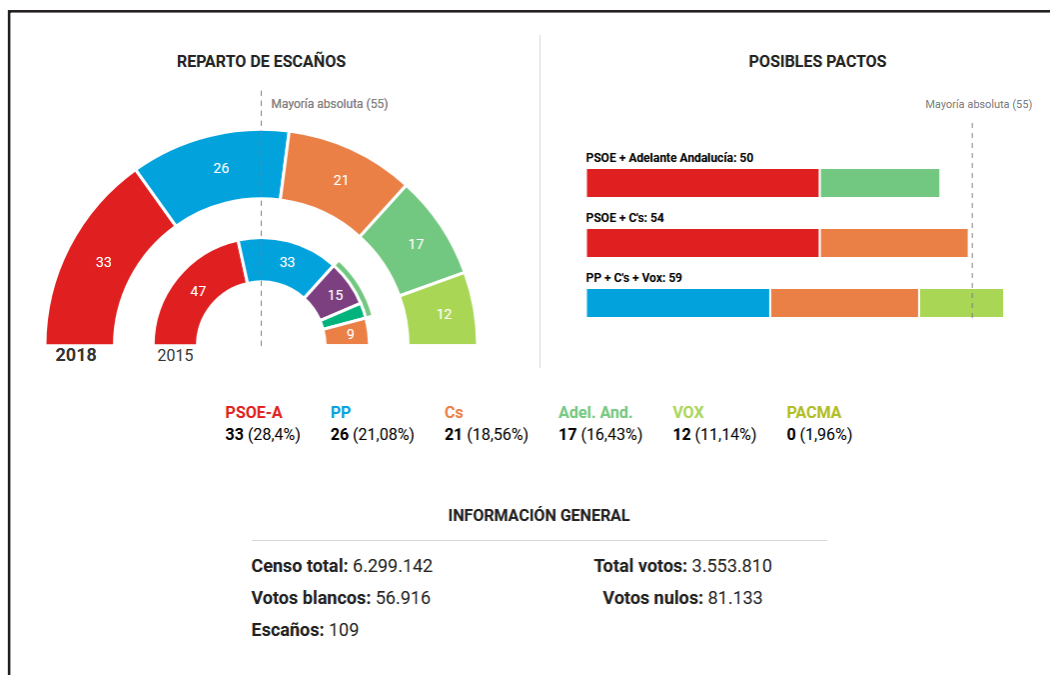
La divisió d'una dreta que suma

La dreta summa 59 escons i si vol, té majoria per governar. El primer partit de la dreta segueix sent el PP, encara que perd mig milió de vots i 7 escons. Però el fet de mantenir-se com a segona força i no ser superat per C's, són dos factors que suavitzen la seva crisi.

Els guanyadors cal situar-los tots dos en la dreta i l'extrema-dreta.

Els vots socialistes perduts, han anat a C's, que creix en 205.000 vots i aconseguix 21 escons. La irrupció de Vox amb 12 escons i 400.000 vots (10,79%) , és l'altre element determinant, obtenint

diputats en totes les províncies, **recollint especialment el vot desencantat, perdut pel PP, però també, en menor mesura, vot rural procedent del PSOE.** Vox ha aconseguit el seu millor resultat a Almeria, on ha irromput com a tercera força. Amb dos diputats en aquesta zona, ha sumat més de

58,65%, gairebé 4 punts menys que el 2015, especialment acusada en feus tradicionalment socialistes, com les províncies de Sevilla o Jaén, o els municipis d'Alcalá de Guadaira o Dos Hermanas, **ha portat al PSOE a la pèrdua de mig milió de vots i 14 escons.**

De res li ha servit a Susana Díaz la «por a la dreta» exemplificant-la en Vox en els seus últims mítings amb la intenció de

respecte els seus components.

La manca reiterada de solucions socials de les polítiques socialistes, al costat dels escàndols de corrupció, han empès a un moviment de vots a dreta: si els vots socialistes perduts es desplaçaven cap a C's, els de el PP ho feien cap a Vox.

40.000 vots (16,8%) i, a més, en el municipi d'El Ejido, ha obtingut el primer lloc. Des que Blas Piñar deixés el seu escó al Congrés dels Diputats a 1982, cap força d'ultradreta havia tornat a trepitjar un Parlament del país.

Aquelles pols de quatre dècades de governs socialistes han deixat aquests de drets de dretes amb elements d'ultradreta.

M. Esther del Alcázar i Fabregat

Pressupostos o la quadratura del cercle

Preparant un govern PSOE-Podemós?

El que avui veiem amb els pressupostos és la nova etapa en la crisi de governabilitat que s'ha instal·lat en la política espanyola des de fa més de dos anys, que va portar a tenir durant mesos a un Govern del PP en funcions, a repetir les eleccions i, malgrat tot, a la caiguda del govern Rajoy amb una moció de censura inèdita que va aconseguir unir tothom contra el PP. Aquesta ingovernabilitat, que no és exclusiva de l'estat espanyol, es trasllada ara a la necessitat d'aprovar els pressupostos.

Iglesias va anunciar a bombo i platerets que amb els acords PSOE-Podem es van acabar les retallades i la política d'austeritat. Però no és el que explica en l'informe de 62 pàgines que el govern va remetre a Brussel·les, en el qual s'afirmava que es complirà «amb la recomanació d'esforç estructural realitzada per la Comissió Europea a Espanya pel 2019. Serà a més el major ajust estructural realitzat en nostre país en els últims 6 anys». I concreta que si el 2018 la despesa total de les administracions era del 41,25% del PIB, quedarà en el «40,88% el 2019, en créixer la despesa per sota del PIB.

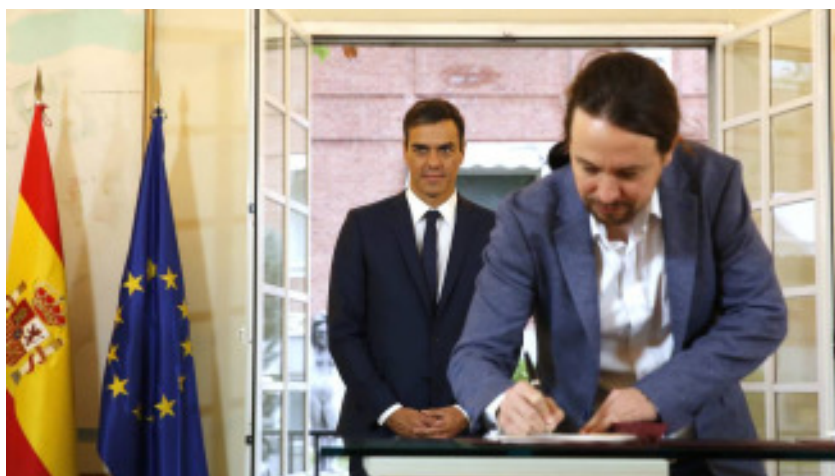
Un pressupost encadenat al pla d'estabilitat pressupostària i la prioritat en el pagament del deute és un pressupost segrestat per la banca, la mateixa que no retornarà els diners públics que es van gastar en el seu «rescat». El deute segueix creixent i arriba a un nou rècord a finals d'aquest any 2018 amb 1.174.633 milions. I en cada pressupost se segueix emportant més de 30.000 milions d'euros en interessos. És impossible, sense qüestionar el pagament del deute i les prioritats, que es cobreixin les més elementals necessitats de la població treballadora. Com és possible l'entusiasme de Podem amb els comptes de Sánchez?

Els petits ajustos que fa Sánchez als pressupostos del PP, suposen un augment del 0,2% del dèficit i això ja ha provocat les advertències de l'FMI i de la UE. La Comissió Europea parla de «desbordament» de la despesa pública, un ajust insuficient del dèficit estructural i un incompliment dels objectius de reducció de deute. Per la seva banda, l'FMI demana mesures fiscals addicionals «fiabls» per tal de retallar el dèficit públic. Recomanava retallar les pensions, critica l'augment del Salari Mínim Interprofessional (SMI) i torna a reclamar l'abaratiment de l'acomodament. La discussió és si, en una economia amb tendències a la desaceleració, els ingressos amb què el govern quadra les despeses són o no creïbles.

Les dues mesures estrella amb què s'ha venut «el gir social» dels comptes, és l'augment de les pensions i del salari mínim. En primer lloc cap d'aquestes dues mesures per ser aplicades precisa la Llei de Pressupostos, poden ser aprovades per decret llei. En segon lloc, la importància de l'SMI per fixar ajudes o rendes socials va quedar devaluada amb la reforma laboral, de la qual ni PSOE ni Podem en

sanitat, però ni tan sols recuperen el que es va perdre l'any anterior. I no diguem ja el que s'ha perdut en els últims 9 anys. Adverteix a Catalunya que els pressupostos aporten 2.200 milions més al seu finançament, com a d'altres comunitats autònomes, però això ve donat per l'aplicació de la Llei de Finançament Autòmic, no per que el PSOE i Podem hagin decidit fer cap aportació especial. Així doncs, no veiem motius per donar el suport als pressupostos de Sánchez. Al contrari, cal cridar a la mobilització per recuperar el terreny perdut en salaris i pensions, i en serveis públics, revertint les privatitzacions.

Però la novetat no com de limitades són les mesures del PSOE. El nou d'aquests pressupostos és el paper de Podem. No només manifesten una defensa apassionada dels comptes, sinó que Iglesias s'ha convertit en l'agent comercial de Sánchez per trobar els suports necessaris, com si es tractés d'un govern de coalició que, si encara no existeix avui, seria probable després de les pròximes eleccions. Però una vegada i una altra apareix el mateix raonament: entre l'original i la còpia, la gent es

reclamen ja la derogació sinó només la seva reforma. Ens diuen que puguen les partides d'educació i

queda amb el primer. Si tenia sentit Podem, era com una opció diferent, sorgida dins de la filosofia del 15M

de rebuig a la política tradicional, a una lluita sistemàtica contra els poderosos... la seva màxima aspiració avui com a alternativa és a formar un govern de coalició amb el PSOE.

Amb Podem com una ala esquerra del PSOE, una nova socialdemocràcia, com Syriza a Grècia, el seu recorregut és curt i després d'una irrupció fulgurant i, sense acabar d'arribar a dalt, ja va començar el seu declivi. Cal un canvi radical, la construcció d'una alternativa de ruptura amb l'estat i amb el capitalisme, pels

milions que viuen en condicions molt dures, i ja no esperen res de les institucions que sempre els han donat l'esquena. I si no arribem a construir l'alternativa per l'esquerra, aquest espai l'omplirà el populisme de l'extrema dreta. Així va ser els anys 30 davant la gran depressió i així ho serà si no donem sortida a aquestes necessitats des de l'esquerra.

Josep Lluís del Alcázar

Asturies: Continuen les mobilitzacions contra tancaments i acomiadaments.

Més de 50.000 persones sota el crit de "Alcoa no es tanca" omplien a vessar la Plaça de l'ajuntament, "com no es veia des de la vaga d'HUNOSA del 2012", ens comenta una companya. La multinacional anunciava a l'octubre el tancament de les seves plantes de la Corunya i Avilés, deixant al carrer a 686 treballadors/es. A les mobilitzacions contra el tancament d'Alcoa, cal sumar la marxa minera d'empreses privades i contractes contra la liquidació de

la mineria del carbó del 18 al 22 de novembre.

Catalunya

Mobilitzacions del sector públic i el procés

Els titulars i declaracions de les forces constitucionalistes celebraven les últimes mobilitzacions de treballadors dels serveis públics a Catalunya. »Torra s'amaga davant l'avanç de la Catalunya real», titulava *El Mundo*. El Govern Sánchez, en boca de la vicepresidenta Carmen Calvo s'apuntava també a treure rèdit per intentar aprovar els pressupostos, tot lligant «l'ofertament» de 2.200 milions extres, que permetrien atendre les demandes de millora del finançament d'educació, sanitat i administració pública. Però aquests oportunisme polític no pot amagar la realitat. En política allò de «els enemics dels meus enemics són els meus amics» que tan sovint escoltem, no funciona. Sempre es basa en simplificacions absurdes de la realitat que no permeten analitzar la seva complexitat: és com pensar que com que ERC i PDeCAT han dirigit fins ara el procés, qualsevol que els qüestionari qüestionaria el procés. Però la realitat és que dins les forces que han tirat endavant la lluita per la república catalana no només hi ha aquestes forces burgeses i petitburgeses: hi ha també un sector d'esquerres que sempre ha lluitat contra les retallades. També ha sortit el Govern català dient que el problema es redueix al finançament o en boca del diputat Eduard Pujol (JxCat) que les llistes d'espera sanitàries són «distraccions» del problema principal, que és la prohibició de celebrar un referèndum.

Les mobilitzacions del sector públic enfronten les polítiques de retallades que tenen tres components: 1) la prioritat en el

pagament del **deute i les polítiques d'austeritat**, que regulen l'article 135 de la Constitució i la llei d'estabilitat pressupostària del 2012 que va rebre el suport de CiU; 2) l'**infrafinançament** català; 3) les polítiques **privatitzadores** dels governs catalans de torn. Només cal recordar, per no minimitzar aquest tercer factor, que ja fa dos anys que l'ensenyament privat concertat ha superat el finançament del 2009, mentre que l'ensenyament públic i les condicions laborals professorat continuen enfonsats i lluny d'aquella situació del 2009.

Les vagues de treballadors públics d'aquests dies ha estat convocada justament per aquells sindicats que van convocar la vaga general del 3 d'octubre (CGT, IAC-USTEC), el punt més àlgid que s'ha viscut fins ara del procés d'autodeterminació del poble català. També hi havia a les vagues sindicats corporativistes, com el sindicat de metges a sanitat o l'ASPEPC, però les reivindicacions de millora dels serveis públics eren clares i nítides. I, justament han estat les direccions de CCOO i UGT les que ha treballat de valent contra les vagues de sanitat i ensenyament, les mateixes que van maniobrar -al costat del Govern Puigdemont i la patronal- contra aquella vaga general del 3-O, amb l'«aturada de país».

Les direccions de CCOO i UGT juguen com a factor de desmobilització i d'ordre contra una vaga que se'ls escapa de les mans, i convoquen vaga pel 12 de desembre, en un intent de dividir el moviment i debilitar les convocatòries sectorials. No és nou. Convocatòries com la del 3-O, la del 8 de març, també les mobilitzacions dels pensionistes amb la Marea Pensionista, fan que CCOO i UGT vagin a remolc d'altres moviments i sindicats. I aquesta és una dada per començar a deter-

minar que, de la mateixa manera hi ha hagut una recomposició en els partits polítics, amb la caiguda dels dos grans pilars de la transició (PP i PSOE) en el món sindical vivim la davallada del sindicalisme de CCOO i UGT i la irrupció de noves forces sindicals.

Les vagues dels treballadors/es sanitaris o d'ensenyament qüestionen una política neoliberal de CiU i ERC, que van signar les terribles retallades, una de les causes de l'allunyament d'un sector molt important de la classe obrera catalana de la lluita per la república catalana. Les mobilitzacions cal que continuïn i imposin un canvi de prioritats a l'executiu català.

Aquest canvi de prioritats, aquest gir a l'esquerra que necessitem en política social ha de completar-se amb la construcció d'una alternativa política compromesa amb la república catalana. Una alternativa que vagi més enllà de les indecisions i retrocessos que ha imposat la direcció actual de PDeCAT i ERC, però que també avanci cap a la ruptura amb les polítiques neoliberals, la submissió al deute i les polítiques d'austeritat, en ruptura amb el capitalisme per posar els drets de la classe treballadora al centre de la política. Aquest és l'eixamplament de la base social que cal: associar les dues ruptures (amb l'estat i amb el capitalisme) guanyant a la classe obrera a la lluita per la república catalana.

Josep Lluís del Alcázar

Catalunya

Fem al vaga del 29N a l'ensenyament públic, l'inici d'un pla de lluita per revertir les retallades

La tramitació de nous pressupostos de la Generalitat de Catalunya vindrà acompanyada de mobilitzacions i vagues. **Els sindicats CGT, USTEC i Aspepc han convocat vaga a l'ensenyament públic el proper 29 de novembre** per revertir les brutals retallades que encara pateix l'escola pública catalana. També el **moviment estudiantil** han anunciat vagues el 28 i 29 de novembre per la rebaixa de taxes universitàries i salten **a la vaga altres sectors com Sanitat**, amb la convocatòria de vaga dels metges dels Centres d'Atenció Primària del 26 al 30 de novembre i d'altres col·lectius de la funció pública que també poden convocar vaga el 29N. El sector públic i els i les estudiants es posen en peu per demanar el retorn de les moltes pèrdues que s'acumulen des de 2010, pèrdues en serveis públics i en condicions laborals.

Les retallades i privatitzacions que va iniciar el tripartit i va aprofundir CiU segueixen vigents generant un deteriorament progressiu en la qualitat de l'ensenyament públic. **Els successius Governos de PDeCAT i ERC han anat edulcorant el discurs però no han revertit ni aturat la privatització de l'ensenyament.** Mentre els diners destinats als centres privats quasi no van ser retallats i ja sobrepassen el que s'hi destinava abans de l'inici de la crisi (incloent els concerts a escoles religioses, elitistes, que segreguen per sexe i discriminen laboralment les dones) l'escola pública catalana segueix patint una greu manca de docents i de personal de suport, horaris que ofeguen el professorat i no permeten una atenció adequada a l'alumnat, massificació d'aules, manca d'espais dignes amb centenars de grups en barracots, entre d'altres.

Sense mobilització no hi haurà un canvi de política en favor del sector públic i dels i de les treballadores, i continuaran les polítiques neoliberals del govern burgès de torn. **Fa dos anys, durant la tramitació dels pressupostos anteriors, només ensenyament va mobilitzar-se i només a ensenyament hi va haver millores tot i que insuficients.** Aleshores, només CGT va fer vaga durant el debat de pressupostos i els sindicats majoritaris, que l'havien convocat massa tard la van desconvocar massa d'hora a canvi

i van uns quants en poc més d'un any, **aquestes direccions sindicals es veuen obligats a convocar quan un moviment agafa força fora del seu control i pren altres sindicats com a referència:** Va passar el 3 d'octubre, el 8 març, davant mobilitzacions de la Marea Pensionista... i ara davant el 29N. Però el 12D pot servir per donar continuïtat a la vaga del 29N i per donar visibilitat també al sindicalisme alternatiu i altres col·lectius i moviments en lluita que són crítics amb CCOO i UGT.

d'un acord que incloïen mesures que ja s'havien anunciat i d'altres que no s'han acomplert. Ara són més sindicats i més sectors que es posen en lluita. Cal avançar en la coordinació dels sectors en lluita, que permeti un pla d'acció conjunt i que es pugui decidir des de baix. En aquest sentit, **cal que s'impulsin assemblees per centres de treball o zones i que aquestes es coordinin per tal de debatre i decidir la continuïtat de les mobilitzacions i les vagues.**

CCOO i UGT convoquen el 12 de desembre amb l'únic punt del retorn de les pagues. Un cop més,

Aquesta jornada de lluita arriba en un **context polític de profunda crisi del Règim** amb un qüestionament cada cop major a la monarquia i a les seves institucions. **La feblesa i la inestabilitat institucional marquen el moment actual. Aquesta situació política i la repressió de l'Estat, amb els i les preses polítiques i exiliades fa molt difícil arribar a un acord** per tal que ERC i PDeCAT donin suport als pressupostos de l'Estat que presenta el PSOE amb Podemos a canvi d'un suport als de Catalunya per part dels Comuns i/o del PSC. Alhora, la CUP-CC, que hi va donar el suport als de Puigdemont fa dos anys

pressionada pel xantatge de que sense pressupostos no hi hauria referèndum, ja ha anunciat que no donarà suport als de Torra per la seva política autonomista. És a dir, haver-se quedat a mitges en el procés d'autodeterminació fa que JxCAT no tingui suport als seus comptes ni per un costat ni per l'altre. I en el terreny social el mateix. PDeCAT i ERC justifiquen la manca de polítiques socials per les limitacions econòmiques i polítiques que imposa l'Estat, i que són certes, però ni han volgut trencar amb aquest Estat, i ni tan sols apliquen mesures que, tot i que insuficients, sí els permet l'Estat, com la pujada d'impostos a rendes altes, impost de successions, etc. En aquest context, és difícil pensar ara per ara, que s'aprovaran nous pressupostos. Per això és molt important que els moviments i sectors que es mobilitzin per revertir les retallades no caiguin en el xantatge de «sense aprovació de pressupostos no pot haver millors» **perquè es poden incrementar les partides existents, amb o sense nous pressupostos, és qüestió de voluntat política.**

Lluny de ser contraposades, **la lluita per les condicions de vida de la classe treballadora i la lluita per trencar amb el Règim Monàrquic són la mateixa**, i només alhora farem possible totes dues. **L'Estat ha deixat en evidència que és, alhora que presó de pobles, presó de drets socials.** L'article 135 que de la Constitució que prioritza el deute sobre la despesa social, les suspensions de les lleis socials per part del TC o la renovació dels concerts educatius gairebé 2000 centres privats inclosos els de l'Opus Dei durant el 155, són només alguns exemples.

Només trencant amb l'Estat podem assolir els drets democràtics i socials que aquest ens nega. Però només si la classe treballadora veu que aquesta ruptura amb l'Estat serveix per millorar les nostres condicions de vida tindrem prou força per fer-la efectiva.

26/11/2018

LI

Vaga i pla de lluita a les Facultats!

Les assemblees de diferents Facultats i Universitats de Catalunya convoquen per als propers 28 i 29 de novembre una vaga estudiantil que també es comença a treballar als instituts i que coincideix amb la convocatòria del PDI, PAS i de l'ensenyament públic. És a dir, tenim una gran oportunitat de que tot el moviment educatiu pugui coincidir el dia 29 al carrer en la lluita contra la privatització, la precarització i en defensa d'una educació pública, gratuïta, laica i de qualitat.

Com a moviment estudiantil tenim motius de sobres per fer vaga després d'anys de privatització i retallades. **Les Universitats de Catalunya tenen les taxes més altes de tot l'Estat** i si parlem de màsters encara pitjor. Aquest és el resultat de l'avançament de la privatització, amb cada vegada menys pressupost públic. **Si a tot això afegim el cost del transport i dels materials d'estudi, efectivament avui el sistema educatiu expulsa a gran part de la classe treballadora de l'accés a l'educació superior.**

Fa més de dos anys el Parlament de Catalunya va aprovar una moció per la rebaixa del 30% de les taxes. Però això no s'ha aplicat i la situació continua empitjorant. No podem permetre que el compliment d'aquesta moció es segueixi dilatant. **Però no podem limitar les nostres demandes a aquesta consigna.** Cal exigir la derogació del 3+2, de la LOMCE, la LEC i el Pla Bolonya. Cal combatre les veritables causes de la privatització i desemmascarar aquest model educatiu al servei de les empreses. **Com a moviment estudiantil no podem perdre de vista ni deixar de lluitar per una solució de fons que impliqui la gratuïtat, com a requisit fonamental per garantir l'accés de la classe treballadora a la Universitat.** Tampoc hem d'oblidar que a la Universitat de Barcelona encara continua un acord de milers d'euros anuals amb l'Arquebispat que garanteix espais per a l'Església Catòlica dintre de la Universitat Pública. Encara avui hem de continuar cridant que la Universitat Pública també ha de ser laica.

Als instituts les reivindicacions són moltes també. **Tot i que la mateixa LEC parla d'invertir un mínim de 6% del PIB a partir d'aquest any, la inversió actual en educació no arriba ni tan sols al 3%, i encara part d'aquests diners públics es continuen destinant a les concertades**, moltes de les quals de sectes religioses que segreguen per sexe. A tot això hem d'afegir els atacs repressius d'aquests mesos. A més, i a pocs dies del 25N -Dia Internacional de la NO violència contra a les Dones- hem d'exigir **protocols efectius que siguin realment una eina per combatre les violències masclistes als espais d'estudi i acabar amb la impunitat actual dels violents.**

Per tot això hem de garantir una massiva vaga estudiantil els propers 28 i 29 de novembre. **Hem de convocar assemblees i comitès de vaga oberts que garanteixin i organitzin des de baix aquesta jornada de lluita i la seva continuïtat.** Aquesta vaga ha de ser el començament d'un pla de lluita. I hem de sortir al carrer i unificar la lluita amb els i les treballadores de l'ensenyament perquè la nostra lluita és la mateixa: **educació pública, gratuïta, laica, de qualitat i feminista.** I coordinar-nos amb el conjunt dels sectors públics en lluita. Perquè les retallades, la privatització i la precarització ens afecten a totes. Ja n'hi ha prou de dilacions, volem respostes JA!

Segueix aprofundint-se i estenent-se la crisi del règim

Referèndums populars:

La crisi colpeja ara l'aparell judicial, que és qui va agafar les regnes per imposar un càstig exemplar al moviment per la república catalana. Va ser el cas de la filtració de les converses de l'actual ministra de Justícia amb el comissari Villarejo sobre els hàbits de la cúpula de poder judicial en els seus viatges, que incloïa relacions amb menors. Més tard va arribar l'escàndol al Tribunal Suprem, amb la revisió de la sentència sobre el pagament de l'impost de les hipoteques, i la seva rectificació a favor de la banca, que va provocar mobilitzacions de denúncia. I només faltava la desfeta de l'acord PSOE -PP per a la renovació dels òrgans del poder judicial, amb el reenviament del WhatsApp als senadors del portaveu del PP al Senat, Ignacio Cosidó, en què assegurava que, amb Marchena a la presidència, es mantenia el control del poder judicial, i es «controlava per darrere» la sala 2 amb el judici al procés català i la 61, la qual eventualment il·legalitzaria els partits polítics independentistes. Com ell deia: «una jugada mestra», conclouia. L'escrit en si mateix és greu, però cal veure també qui hi ha al darrere, ja que el fet que s'hagi filtrat per algun dels senadors del PP demostra el grau d'enfrontament intern al partit, després de les defenestracions de sectors tan poderosos com Sáenz de Santamaría i Cospedal.

El descrèdit del poder judicial acompanya la crisi oberta de règim. El factor decisiu encara es troba en la dinàmica dels elements interns del règim, per això parlem d'un procés de descomposició. Com va passar 1931 amb Alfons XIII, la Monarquia no va caure per la força de les classes populars sinó per la convicció que no podia contenir la lluita de classes que s'aguditzaria després del fracàs de la dictadura de Primo de Rivera i l'arribada de la crisi capitalista mundial i la gran depressió. Això va fer que sectors de la burgesia deixessin caure la Monarquia quan les eleccions municipals van donar símptomes clars que el rei havia esgotat tot el seu crèdit.

Avui, el nerviosisme de com afrontar la crisi del règim ja va provocar la substitució del rei amb una abdicació anticipada, però en poc temps la figura de Felip VI està cremada. En el 40 aniversari de la

constitució, la Monarquia està més qüestionada que mai, des de l'autocop monàrquic de Tejero, el febrer de 81. Les visites del monarca arreu de l'Estat han estat acompanyades per mobilitzacions de protesta, com amb els premis Príncep d'Astúries. Que per aquestes esquerdes es colli el moviment és decisiu, perquè si no seran altres forces de l'extrema dreta (amb o sense monarquia), les que es prepararan per ocupar aquest espai, utilitzant els més que evidents motius de malestar i rebuig popular. Sense mobilització i una alternativa d'esquerres, la crisi pot acabar amb més repressió o amb una alternativa d'extrema dreta.

La crisi institucional és més que evident, apuntant cada vegada més clarament a la Corona, amb la multiplicació de referèndums populars sobre Monarquia o República. La Monarquia no només està qüestionada massivament a Catalunya: comença a estar-ho en altres llocs de l'Estat. Després de Vallecas i Vicálvaro, a la Complutense de Madrid més de 7.000 vots, dels quals més del 80% per la república. I continuaran fins a febrer un total de 26 universitats de les 50 universitats públiques de tot l'Estat, i la xifra segueix creixent. Per això la reacció nerviosa del PP, que amenaça d'aplicar la medicina catalana també a Madrid, contra aquells ajuntaments que puguin cedir espais públics per a «consultes il·legals o actes que incitin a l'odi».

Monarquia o República

Alguna cosa es mou per baix

Mentre Podemos feia pública la seva posició d'acudir a l'acte institucional del 40 aniversari de la Constitució, més de 600 voluntaris madrilenys, a pulmó, organitzats en una Coordinadora, posaven en peu les consultes populars del 2 de desembre sobre la Monarquia, en dotze districtes i quatre municipis de Madrid, amb més de 80 taules. D'aperitiu, la prohibició de la iniciativa per part de l'Ajuntament d'Alcobendas, governat pel PP, per considerar que "no s'ajusta a dret".

El dia fred, gens agradable, no ha impedit que en escasses cinc hores, es recollissin 22.362 vots, 20.767 dels quals a favor de la República i 1.497 a favor de la Monarquia, en les poblacions d'Alcobendas, Leganés, Rivas-VaciaMadrid i Sant Sebastián de los Reyes i els districtes madrilenys d'Arganzuela, Madrid Rio, Centre, Retiro, Barajas, Salamanca, Carabanchel, Fuencarral-El Pardo, Latina, Puente de Vallecas, Tetuán, Usera, Villa de Vallecas.

En el cas d'Usera, les votacions del diumenge van estar precedides per la passada del vídeo "La monarquia un negoci rendible" i una xerrada posterior, així com d'un *cocido* popular per recaptar fons per finançar la campanya.

En la roda de premsa en què es van presentar els

**EL 2 DE DICIEMBRE NOS TOCA DECIDIR
MONARQUÍA O REPÚBLICA**

ACTOS EN EL BARRIO
1 de diciembre 2018

- 12h Centro Cultural Orcasur
Plaza del pueblo 2
Proyección documental:
La monarquía, un negocio rentable
Con: Lorena Ruiz Huertas abogada, exdiputada de Podemos
Rommy Arce concejal Ayuntamiento de Madrid
Esther del Alcázar Lucha Internacionalista CUP-CC
Juan Ramon Martín Menoyo excontable oficina comercial de España en Arabia Saudi
- 15h Plaza de la Asociación de Orcasitas
Marx Madera
Cocido republicano (6 euros)

¡¡DECIDIR ES UNA FIESTA!!
PARTICIPA, DISFRÚTALA

Asamblea por la Consulta Popular Monarquía o República
Usera-Orcasitas-San Fermin
republicana.sanfer.orcasitas@gmail.com

 plataforma republicana de San Fermin y Orcasitas

CONSULTA POPULAR
MONARQUÍA
O REPÚBLICA

PLATAFORMA
REPUBLICANA
SAN FERMIN- ORCASITAS

Taula en la Pl. Julián Marías (Usera)

resultats de la consulta, es va fer esment del camí iniciat el 10 a Catalunya, es va exigir la llibertat dels presos i es va insistir en la lluita en comú contra un règim que ens oprimeix a tots.

Corresponsal

25N: dia internacional contra les violències cap a les dones: novembre 2018

Continuem als carrers per #NiUnaMenys, #EnsVolemVives!

Fa gairebé 58 anys les germanes Mirabal eren assassinades per la dictadura genocida del General Trujillo a República Dominicana. Pàtria, Minerva i María Teresa van ser segrestades, tortures i assassinades per rebel·lar-se contra un estat genocida i trencar amb els estàndards del rol de les dones. En la seva memòria, el 25 de novembre s'ha convertit en una data internacional de lluita contra les violències cap a les dones en què sortirem als carrers a dir #NiUnaMenys, #EnsVolemVives, contra tota forma de violència de gènere, ja n'hi ha prou de discriminació salarial de les dones i per l'avortament legal, segur i gratuït.

Les dones som protagonistes de grans lluites contra la violència de gènere a nivell mundial. La mobilització #NiUnaMenys de l'Argentina el 2015, es va escampar ràpidament per l'Amèrica Llatina i Europa. Això va contribuir a fer massiu el clam contra els femicidis i la responsabilitat dels governs capitalistes en la mort de dones. I és que els femicidis són la forma més extrema de violència patriarcal, que implica la propietat sobre el cos i la vida de les dones i que cada any pren la vida de milers d'assassinades per la seva condició de dona, la majoria mortes a mans de les seves parelles o persones del seu entorn proper.

Segons l'Observatori d'Igualtat de Gènere de l'Amèrica Llatina i el Carib sobre la base de la informació de 16 països de la regió i de l'Estat espanyol, un total de 2.554 dones van ser víctimes de femicidi el 2017, entre els quals destaca Brasil amb 1.133 assassinats de dones. Però les xifres creixen si incloem

països amb els més alts índexs de femicidis, com Mèxic amb 49 per setmana o Colòmbia amb 15. Aquesta forma extrema de violència patriarcal ha portat les dones massivament als carrers per dir amb força «ens volem vives». Un crit que incorpora el reconeixement d'altres formes de violència de gènere com la física, psicològica, simbòlica, econòmica i sexual que prenen més força en el marc de la quarta onada a nivell mundial de les lluites del moviment de dones. I és que la majoria de les dones al món han estat violentades almenys alguna vegada en la seva vida.

Amb el moviment #MeToo de 2017 als Estats Units va començar una reacció massiva per enfrontar la impunitat mil·lenària dels homes per exercir violència sexual. Una veritable rebel·lió mundial que es escamparà ràpidament arreu del món. A partir de les primeres denúncies a Hollywood, les dones van començar a denunciar la violència sexual i també a organitzar-se per enfrontar-la. Des de les massives jornades als carrers convocades per les dones de l'estat espanyol contra la sentència de la Manada passant per les preses feministes a Xile fins a les vagues a McDonalds i Google de les treballadores contra l'assetjament sexual, creix la rebel·lió contra aquesta forma de violència de gènere.

Amb les dues aturades internacionals de dones es va despatar una reivindicació bàsica de les treballadores com és la bretxa salarial entre dones i homes, que segons dades de l'ONU arriba al 23% a nivell mundial. El sistema capitalista patriarcal utilitza l'opressió mil·lenària de les dones per superexplotar-nos i obtenir majors beneficis. Per això lluitem perquè el capitalisme i el patriarcat caiguin junts.

Des del 2017 amb el primer #critglobal per l'avortament legal la defensa del dret a decidir sobre els propis cossos de les dones ha estat una de les grans lluites als carrers, que van aconseguir conquerir aquest dret a Irlanda. A l'Argentina milions van sortir als carrers per l'avortament legal, una lluita que recorre tota l'Amèrica Llatina. Perquè no hi ha #NiUnaMenys mentre no s'acabi amb la clandestinitat de l'avortament en el 40% del món on és il·legal.

Aquest 25N reforcem la nostra lluita sortint als carrers arreu del món. Són els governs capitalistes juntament amb les esglésies els responsables que les dones seguim morint. Per això, hem d'estar als carrers per fer créixer aquesta onada mundial de lluites. Seguint el camí de les dones d'Estats Units contra el govern de Trump, les brasileres pel #EleNao contra el reaccionari masclista i misògin de Bolsonaro, de les Argentines amb la marea verda per l'avortament legal i de tots els països on les dones s'organitzen per lluitar pels seus drets. Des de la Unitat Internacional de les i els Treballadores-Quarta internacional cridem a coordinar accions a tot el món contra tota forma de violència patriarcal per seguir fent tremolar la terra.

Novembre 2018

Unitat Internacional de les i els Treballadores-Quarta Internacional (UIT-QI)

De Salvini a Bolsonaro i Vox

Què hi ha al darrere de la ultradreta?

El triomf del capità Jair Bolsonaro a les eleccions del Brasil és l'últim projecte ultrareaccionari que arriba al poder amb un programa xenòfob, masclista, autoritari i neoliberal. La llista és cada cop més llarga: Donald Trump als Estats Units, Matteo Salvini a Itàlia, Recep Tayip Erdogan a Turquia, Viktor Orban a Hongria, Rodrigo Duterte a Filipines, Heinz-Christian Strache a la vicepresidència d'Àustria.... En altres països la ultradreta no ha arribat a tocar poder però té prou pes per marcar l'agenda política: el UKIP al Regne Unit, el Front Nacional a França (11 milions de vots a la segona volta de les presidencials de l'any passat) o Alternativa per Alemanya (92 diputats al Bundestag). Els ritmes i les característiques de l'avanç de la ultradreta depenen de la situació de la lluita de classes a cada país, però és evident que més enllà de les particularitats nacionals hi ha una dinàmica global que hem de saber analitzar i comprendre.

Un capitalisme en crisi

L'auge de la ultradreta avui s'explica en primer lloc per una altra dinàmica global: la crisi sistèmica del capitalisme. Deu anys després de l'esclat de la crisi de 2008, la classe treballadora i els sectors populars només han vist enfonsar-se les seves condicions de vida. I des dels governs, els grans partits – socialdemòcrates o conservadors – quan han respost amb privatitzacions al servei del capital financer, retallades dels serveis públics i de la protecció social, i amb més repressió.

El problema no és nou, és un sistema esgotat en el sentit que només pot créixer sobre la base d'una gran destrucció, i que ho fa amb la

rapinya dels recursos del planeta, al dictat dels interessos del capital financer. Lenin ja definia la fase actual com una època de «guerres i revolucions», i justament això és el que estem veient, també amb el conseqüent desplaçament forçat de poblacions que la ultradreta converteix en argument per atiar la por a l'immigrant.

Aquesta crisi ha posat al descobert els límits de la democràcia burgesa i les seves institucions, que als ulls de tothom no governen per la majoria sinó en defensa dels interessos del capital financer. Es miri per on es miri, des dels rescats de la banca, fins a les polítiques d'austeritat per salvar el

sacrosant pagament del deute dels estats fins a la privatització de la sanitat, els governs – socialdemòcrates i conservadors – governen pels bancs. Són ells els qui dicten les polítiques i no per casualitat sinó perquè tot el sistema econòmic, avui, en depèn, per sobre dels altres components del capital.

Això també porta aparellat el problema de la corrupció, que no és sinó una altra cara d'aquest capitalisme podrit. Això ha suposat una immensa deslegitimació de les institucions de la democràcia burgesa: en aquests anys s'ha vist

clar com de res no servia el principi «d'una persona un vot», ni els grans partits tradicionals, ni tan sols els grans aparells sindicals. Creix el rebuig als grans partits i les institucions a través de les quals s'han aplicat les polítiques neoliberals i que ha servit per vehicular la corrupció.

Tot aquest malestar de baix no troba resposta en una «nova esquerra», que s'empantana amb polítiques impossibles de moderació que miren de pal·liar la situació evitant una ruptura per no enfrontar-se amb els capitalistes i les institucions de l'estat. L'extrema dreta aprofita el fet que no hi ha una alternativa de l'esquerra a la

desesperació obrera i popular per denunciar demagògicament banquers i polítics, la burocràcia de la UE, alentar la por amb la xenofòbia i fent renéixer el gran nacionalisme opressor... Un discurs amplificat per les xarxes socials, amb missatges simples i ràpids, en un moment en què els vells mitjans de

comunicació estan tan desacreditats com els partits i les institucions perquè, en mans dels bancs, també han tapat les vergonyes del sistema.

El capital financer i els governs obren la porta

Amb totes les condicions a favor, els projectes d'ultradreta necessiten encara una altra cosa per sortir de la marginalitat: els diners de sectors del capital financer que es preparen aquesta carta per si un dia no en tenen prou amb els aparells de control tradicional. És quan defensen la necessitat d'un

lideratge fort davant el caos, la corrupció, la inseguretat, la depauperació de les classes mitjanes i la crisi institucional. És el que en teoria marxista s'anomena bonapartització: un enduriment de l'estat, i la retallada de llibertats democràtiques -drets de reunió, manifestació, expressió, organització- per aplicar els plans de xoc que han de venir.

I no hem d'oblidar que són els mateixos governs (tant socialdemòcrates o com de dreta) els que acceleren aquesta deriva reaccionària amb les seves polítiques. Les lleis d'estrangeria, les mesures d'excepció justificades en l'antiterrorisme, l'exaltació de la unitat nacional, les privatitzacions, les retallades.... normalitzen un discurs i una lògica política que després la ultradreta només ha de portar fins a les últimes conseqüències, dins un marc que s'ha creat des dels partits tradicionals.

Tornem al feixisme?

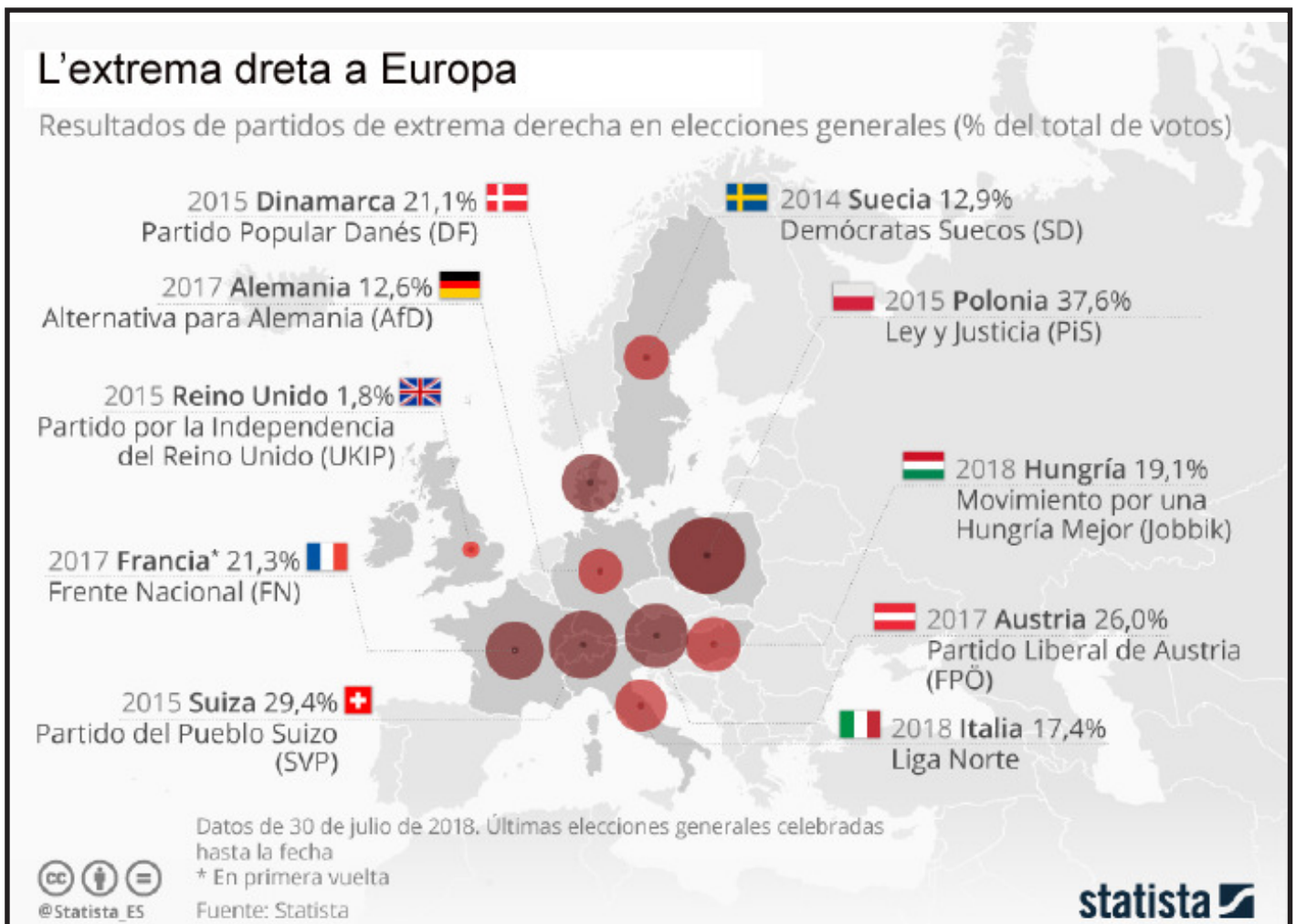
Totes ens referim col·loquialment a la ultradreta com a feixista, perquè volem aïllar-la i deixar clar el nostre rebuig. Però realment estem parlant d'un retorn al feixisme com el dels anys 20 i 30? És un debat obert dins l'esquerra i és important precisar els conceptes, perquè no podrem guanyar si no sabem a què ens enfrontem. El feixisme és una forma particular d'autoritarisme que no es distingeix per la seva brutalitat (hi ha dictadures militars igualment sanguinàries i repressores) sinó perquè és un règim de combat al qual la burgesia recorre quan es veu acorralada per una amenaça revolucionària. I té bàsicament dues característiques que el distingeixen: la seva capacitat de mobilització de les masses petitburgeses i el fet que imposa un mètode de guerra civil contra les organitzacions de la classe treballadora. És el que Trotsky va definir com «l'extirpació de tots els elements de la democràcia proletària dins la societat burgesa». No és l'opció preferent de la burgesia,

precisament perquè aquesta necessitat permanent de mobilització el converteix en un règim de xoc que no pot perdurar molts anys: el feixisme és un moviment amb certa autonomia al qual les burgesies van recórrer mentre no podien reconduir la situació a formes de dominació més estables de tipus dictatorial.

No creiem que el feixisme estigui a l'ordre del dia, sinó que anem a règims cada cop més durs, de tipus bonapartista, i per això preferim parlar d'extrema dreta o de feixistització del discurs polític.

La radiografia europea

Des de fa uns vint anys la ultradreta a Europa viu un auge electoral sense precedents des dels anys 30. A les últimes eleccions al Parlament Europeu, el 2014, l'extrema dreta es va imposar al Regne Unit (amb el UKIP), Dinamarca (el Partit del Poble Danès) i França (Front Nacional). El 2016 el Partit de la Llibertat d'Àustria va estar a punt de guanyar les presidencials i després de les

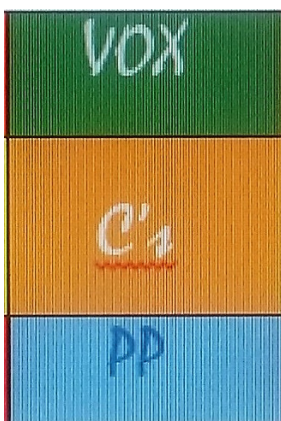

legislatives de 2017 va entrar al govern juntament amb la dreta. El setembre del mateix any, Alternativa per Alemanya va col·locar 92 diputats al Bundestag. A França Marine Le Pen va perdre les presidencials davant Macron, però amb 11 milions de vots a la segona volta, el doble que el seu pare el 2002. La llista dels que toquen ja poder es complerta amb Matteo Salvini, ministre de l'Interior i home fort d'Itàlia, i Víctor Orbán, que va guanyar les eleccions de l'abril a Hongria.

Més enllà de les particularitats de cada país, tots ells comparteixen elements clau del seu discurs: la crítica a unes elits corruptes, traïdores i paràsites; la denúncia estructures de la democràcia burgesa; el gran nacionalisme, o un discurs ètnic o identitari; el fonamentalisme religiós (es parla molt del radicalisme islàmic però menys de l'ultracatólic com el Tea Party, del suport de l'església evangèlica a Bolsonaro, o del sionisme dels ultraortodoxos al govern israelià); la glorificació del poble com un tot homogeni, esborrant les diferències de classe; la construcció de l'enemic exterior: (ja sigui l'immigrant, el musulmà, el jueu). En molts casos també hi ha masclisme, homofòbia, exaltació de la família tradicional i rebuig al dret a l'avortament. Tot plegat embolcallat darrere un gran líder salvador.

La particularitat espanyola

A l'estat espanyol encara no tenim grups d'ultradreta amb un impacte electoral tan significatiu. El que hem vist és un gir ultra del PP i de Ciutadans, sobretot pel que fa a la qüestió catalana i a la

immigració. Aquesta excepció espanyola s'explica per la impunitat amb què es va tancar la transició al règim del 78. Mai hi va haver una ruptura amb el franquisme, que va néixer com un moviment feixista (amb la Falange com a instrument de mobilització de masses) i que va consolidar-se en el poder com una dictadura burocràtico-militar bonapartista. La monarquia va ser la línia de continuïtat que va preservar l'aparell de l'estat i Alianza Popular (i després el PP) la línia de continuïtat política per blanquejar el Movimiento. A diferència d'altres estats europeus- fora de petits grups (Democràcia Nacional, España 2000, Falange...)- la ultradreta no s'organitza per fora sinó com una ala del PP. No ha estat fins ara, amb la crisi i l'inici del procés de descomposició que del PP, que sorgeix VOX. El seu míting amb milers d'assistents a Vista Alegre (Madrid) és tot un senyal d'alarma.

Combatre-la al carrer i als barris

Hi ha un sector de l'esquerra que ens diu que davant el gir cap a l'extrema dreta el que hem de fer és aferrar-nos a les institucions burgeses. Aquesta explicació confon els termes històrics i la seqüència causa-efecte. El gir cap a l'extrema dreta sorgeix perquè aquestes institucions burgeses han sigut l'instrument per l'empobriment i la repressió. La polarització social que imposa la crisi i el rebuig popular a governs i institucions són la base del seu intent de canalitzar l'odi popular fora d'aquestes institucions. Es per això que defensar-les, amb l'argument de que el que ve és pitjor seria un error. Una altra cosa és la defensa de totes i cadascuna de les llibertats democràtiques: aquí és on cal un front comú i unitat d'acció. Però per fer front a la ultradreta cal aixecar un altre camí per la ruptura popular amb unes institucions caduques.

L'altre debat té a veure amb qui situem com a enemic: són fonamentalment els grups feixistes? És el que ens plantegem per exemple cada 12 d'Octubre Barcelona on cada any convoquen la seva concentració. Però mentre uns centenars de neonazis es

manifesten allà, fa anys que PP, Ciutadans, Societat Civil Catalana i altres plataformes arrossegueu milers de persones en mobilitzacions per la Hispanitat al centre de la ciutat. Pensem que són els estats i les polítiques dels governs els qui aplanen el camí per la irrupció de l'extrema dreta i finalment del feixisme. La llei d'estrangeria i les expulsions en calent, sentències com la de la Manada o el discurs contra Catalunya del PP, Ciutadans i el PSOE generen l'espai sobre el qual la ultradreta es construeix, i només ha de presentar-se com el que de debò està disposat a aplicar la mateixa política fins al final. Per això, la tasca central avui és lluitar contra aquestes polítiques i els governs de torn responsables, pel dret d'autodeterminació i la resta de llibertats democràtiques, contra la monarquia, pels plens drets dels treballadors i treballadores migrats. Aturant aquestes polítiques aturem la ultradreta.

I això només es pot fer plantejant polítiques que donin respostes reals als problemes de la gent i necessàriament han de ser de ruptura: perquè no es poden satisfer les necessitats socials mentre es continui pagant el deute als bancs, no es pot acabar l'atur sense retallar el temps de treball sense reducció de sou, no es pot sortir de la crisi sense nacionalitzar la banca i no es pot resoldre el problema de la corrupció i dels drets dels pobles sense trencar amb el règim del 78.

Queda encara un quart problema en l'acció transformadora i és a qui ens adrecem i on treballem. La majoria de l'esquerra ha abandonat el treball a les fàbriques, als barris obrers, que molts donen per perduts a l'onada taronja. No! Sense anar a la base, a treballar cada dia colze a colze buscant respostes de fons als problemes reals no es pot combatre una ultradreta que, si ningú l'atura, s'empassa la nostra gent.

Cristina Mas

Caravana de migrants centroamericans a EUA

Dret a la lliure migració!

Malgrat les amenaces d'Estats Units i diversos governs, uns 8.000 migrants (la gran majoria hondurenys) amb famílies completes, incloent nens, bebès i dones embarassades, van sobrepassar Guatemala i els límits mexicans. Van desbordar centenars de guàrdies fronterers mexicans que els van tirar gasos, els van apallissar i van col·locar tanques metàl·liques, que van ser derrocades. La caravana avança imparabile cap a Estats Units. Trump amenaça amb enviar tropes a la frontera. A 27/11, ha tirat gasos lacrimògens contra els migrants, n'ha detingut 42, però la caravana segueix concentrada sobretot a Tijuana.

les transnacionals nord-americanes. Una situació sostinguda amb invasions i cops militars afavorits per EUA. En el cas d'Hondures, l'actual govern de Juan Orlando Hernández (una dictadura corrupta imposada per l'imperialisme ianqui i europeu) ve submergint al poble hondurenys en la misèria més extrema. Com a subproducte d'ella, el país està arrasat per les «mares», bandes de joves delinqüents que segresten per demanar rescat, assassinen per robar unes monedes i violen.

«Només volem un treball. És l'única cosa que demanem. Som gent de bé, però al nostre país no hi ha oportunitats», diu una dona amb tres fills. Afegeix que a Hondures «el poc que un guanya està sempre en risc de ser

arrabassat per les 'mares', si no és que et maten. A mi em van assassinar un germà» (www.bbc.com).

Dos partits germans de la UIT-QI es van pronunciar sobre el drama dels migrants hondurenys. *Propuesta Socialista* de Panamà va cridar a la solidaritat amb els migrants i va afirmar: «Ser migrant és un dret humà, i advoquem perquè tots els governs de l'àrea ho respectin i no segueixin les pautes del representant de l'imperialista Trump».

Per la seva banda, el *Movimiento al Socialismo* de Mèxic (MAS) va denunciar al president Peña Nieto per enviar a la Policia Federal per reprimir-los sense garantir en canvi la seva seguretat (ja s'han produït violacions a dones de la caravana). A més, va parar-los un parany en oferir-los accés a Mèxic com a «refugiats», un impediment legal perquè continuïn el viatge als EUA. Molts van signar la sol·licitud. També van denunciar el president electe López Obrador per la seva falsa promesa de generar treball pels centreamericans al mateix temps que pacta amb Trump l'aprofundiment del model d'ajustament.

A Guatemala i Mèxic organitzacions populars i d'esquerra recolzen la caravana amb abrics i aliments. També a EUA organitzacions de defensa dels drets

La caravana va començar amb 2.000 persones d'Hondures, autoconvocades per Facebook, que es van reunir a la ciutat de Sant Pedro Sula per viatjar juntes a EUA. En el camí se'n van anar unint d'altres. Un exèrcit desarmat, de pobres desesperats, disposats a tot per escapar de l'infern.

Escapen de les condicions d'enorme violència i pobresa, conseqüència del desastre social produït per més d'un segle de saqueig imperialista dels recursos naturals i de la mà d'obra barata de

dels immigrants exigeixen «fronteres obertes», denunciant la política criminal del govern de Trump.

Les fronteres es tanquen per als treballadors, però estan obertes de bat a bat per als capitalistes i els capitals producte del saqueig de riqueses i del treball obrer, que els capitalistes poden traslladar quan volen, deixant enrere deutes i misèria, com és el cas d'Argentina.

Tancar les fronteres no deté la migració a EUA ni a Europa, només agrega sofriment als migrants i un altre negoci sinistre: el tràfic de persones, que han de pagar milers de dòlars per passar les fronteres. Mentrestant, centenars de milers de migrants, sense drets, amenaçats sempre d'expulsió, han de prendre els treballs més durs i insalubres per sous miserables. Una semi esclavitud moderna! La persecució dels migrants té l'objectiu de dividir la classe treballadora per sotmetre-la, per fer creure als treballadors nord-americans que el seu «enemic» són els treballadors migrants i no els explotadors capitalistes.

Per això, des de la UIT-QI exigim plens drets sindicals i polítics per tots els migrants, la fi de les deportacions i l'obertura de les fronteres. Cridem als sindicats de treballadors, als estudiants i a totes les organitzacions de drets humans i d'esquerra a unir-se en suport a aquestes justes demandes, començant per exigir que es permeti l'entrada a EUA de la caravana.

Miguel Lamas

Haití

Contra la corrupció a Petrocaribe. Fora Jovenel Moïse!

Des del diumenge 18 de novembre Haití es troba commocionat per una nova onada de protestes contra la corrupció al voltant dels fons de Petrocaribe. A la capital, Port-au-Prince, i a diverses ciutats del país, les mobilitzacions han estat molt grans malgrat la repressió.

Es van registrar com a mínim onze morts durant les protestes i el dimecres un vehicle oficial va atropellar una multitud, assassinant sis persones més. A la reivindicació contra la corrupció i per l'esclarament del

del preu dels combustibles en les quals també es va exigir la sortida del govern, combina la lluita contra la corrupció amb la ràbia popular contra aquest model econòmic de saqueig i fam per al conjunt del poble treballador. Al juliol es va derrotar l'augment del preu dels combustibles i a l'agost es va fer massiva la campanya a les xarxes i als carrers contra la corrupció dels fons de Petrocaribe. El govern s'ha vist obligat a destituir 18 alts funcionaris vinculats a l'escàndol de corrupció i fa constants crides al «diàleg» amb l'oposició patronal. No obstant això, els partits patronals no controlen al

destí dels fons, se suma l'exigència de la renúncia de Jovenel Moïse, president d'Haití.

El moviment està utilitzant dates pàtries per a les mobilitzacions d'abast nacional. El 18 de novembre, dia de la commemoració del triomf sobre les tropes napoleòniques per part dels revolucionaris haitians el 1803, es van reprendre les protestes als carrers, mantenint la capital paralyzada, amb escoles i comerços tancats, poca mobilització del transport públic, i amb els carrers bloquejats, en el que pràcticament és una vaga general. La rebel·lió, que dona continuïtat al procés obert amb les jornades de juliol contra l'augment

del moviment, no tenen la capacitat per desmobilitzar-lo, la qual cosa disminueix l'espai per a un pacte.

El president fa una crida al diàleg com a «camí a la pau i al desenvolupament». Però pel poble mobilitzat no hi ha diàleg possible amb un règim corrupte que porta milions de persones a la misèria més extrema mentre afavoreix un grup d'alts funcionaris i d'empreses nacionals i transnacionals amb grans negocis.

Mentre els treballadors i el poble lluiten contra el govern de Moïse i demanen que se'n vagi, l'imperialisme crida a sostenir-lo. En un comunicat, el «Core Group», integrat pel representant especial del

secretari general de l'ONU, els ambaixadors d'Alemanya, Brasil, Canadà, Espanya, EUA, França, la Unió Europea i el representant especial de l'OEA van declarar que «els actes de violència que busquen provocar la renúncia d'autoritats legítimes no tenen lloc en el procés democràtic». Cal recordar que Haití segueix patint l'ocupació militar imperialista a través de l'ONU i el seu contingent, la Minujusth. Exigim la seva retirada i repudiem tota ingerència imperialista contra el poble haitià.

Des de la Unitat Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional cridem a recolzar la lluita del poble d'Haití, envoltant de solidaritat la seva batalla contra la corrupció i també contra aquest model econòmic de saqueig i fam per al conjunt del poble. Hem de seguir impulsant la campanya amb la consigna «On són els diners de Petrocaribe?», cridant als dirigents sindicals, populars i estudiantils a pronunciar-s'hi. Seguirem recolzant la lluita contra el govern de Jovenel Moïse i exigint el càstig als culpables de la corrupció, exigint que es recuperin els diners robats perquè s'utilitzin en l'atenció de les necessitats del poble treballador.

Unitat Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional

Cap a on va el

El Brasil representa, després de Veneçuela, el punt més àlgic de la crisi política i social a Amèrica Llatina. L'impactant triomf electoral de l'ultradreta Bolsonaro és l'expressió d'aquesta crisi i del fracàs de l'esquerra reformista llatinoamericana. En particular de Lula, Dilma i el Partit dels Treballadors (PT), que han governat més de 15 anys amb ajustos i corrupció. El triomf de Bolsonaro obre tota mena d'incògnites i debats sobre el perquè de l'avanç de la ultradreta. Perquè milions de persones, incloses treballadores i sectors populars, li han donat el vot? Brasil va cap a una dictadura o cap a un nou feixisme?

vocada, l'odi i la ruptura de milions de treballadors amb Lula i el PT. El rebuig a desenes d'anys de govern del PT contra el poble treballador i en benefici de les multinacionals, del capital financer i dels grans propietaris de terres. Al seu torn, també ha expressat el rebuig i la ruptura amb tots els partits tradicionals burgesos. El Partit del Moviment Democràtic Brasiler (PMDB), partit històric de la burgesia, post dictadura i aliat del PT (Témer va ser vicepresident de Dilma) ha tret el 2% dels vots a la primera volta. El Partit de la Social Democràcia Brasileira (PSDB), de l'expresident Fernando Henrique Cardozo, va treure el 4,5%. Aquests partits van quedar esmicolats. Al seu torn, el PT malgrat haver arribat a la segona volta, a la primera va

El debat està centrat en el motiu pel qual guanya algú com Bolsonaro, una figura d'ultradreta, neofeixista, amb un equip envoltat d'exmilitars que reivindiquen la dictadura de 1964. Bolsonaro triomfa no només perquè té un vot tradicional de sectors de dreta de classe alta i mitjana-alta, sinó que també aconsegueix un ampli suport de sectors de la classe treballadora i de pobres de les favelas urbanes. Bolsonaro treu 57,8 milions de vots i Haddad, del PT, 47 milions. Van ser 10 milions de vots de diferència.

El vot a Bolsonaro ha expressat, encara que de forma totalment equi-

brebre cops molt durs. Dilma va intentar ser elegida senadora, va quedar en quart lloc i no va entrar al Senat.

Bolsonaro ha guanyat en la majoria dels estats, especialment en els grans estats industrials i més polititzats. Va guanyar a Sant Paulo, Mina Gerais, Rio Gran do Sud i Rio de Janeiro amb una mitjana del 65% dels vots. També ho va fer en el cordó industrial de l'ABC de Sant Paulo, base obrera històrica de Lula i el PT. El PT va guanyar en els estats més pobres i menys habitats del nord-est.

Brasil?

Aquest retrocés polític en les masses és responsabilitat de la política del PT de governar amb la burgesia

El vot de milions de treballadors a Bolsonaro expressa un clar retrocés polític i ideològic i ha obert un debat en l'avantguarda mundial sobre la causa d'aquest gir electoral.

Els dirigents del PT i l'esquerra llatinoamericana, que en aquests anys han donat suport als governs *pseudoprogressistes* de Chávez-Maduro, dels Kirchner, d'Evo Morales o de Daniel Ortega, atribueixen aquesta derrota a una suposada «ona conservadora» de les masses. En el cas del Brasil, aquesta ona s'hauria iniciat amb les jornades de juny del 2013 quan milions van sortir a lluitar contra un «tarifazo» en el transport i contra l'augment del cost de vida. Això va passar sota el govern de Dilma-Témer-PT. Aleshores el PT va qualificar aquesta protesta com «incentivada» per la «dreta» i que va obrir el camí al suposat «cop de 2016». En realitat la rebel·lió popular del 2013 va ser una genuïna protesta de masses contra el govern ajustador de Dilma. El PT ha afamat al poble i ha aplicat «tarifazos» mentre feia faraònics estadis de futbol per al mundial amb pactes corruptes amb Odebrecht. A causa de l'odi popular a Dilma, el parlament burgès va fer la maniobra de treure-la. No va haver-hi cap «cop d'Estat». Però la crisi política i social no es va aturar. Témer va arribar a tenir el 2% de popularitat i va patir una vaga general el 2017. D'aquest repudi de les masses sorgeix el fenomen Bolsonaro.

Amb aquests arguments el PT i l'esquerra reformista llatinoamericana volen eludir la seva responsabilitat en el sorgiment de Bolsonaro i pretenen donar la culpa a la gent «que es fa conservadora». Ha estat el fracàs dels falsos models «nacionals i populars» o de l'anomenat

«socialisme del segle XXI» de Chávez-Maduro, els quals han portat aquesta confusió en el vot de milions de treballadors i sectors populars. Governos que no trenquen amb les multinacionals i el capital financer i que apliquen ajustos al poble. Bolsonaro només s'explica per l'odi i el rebuig popular que han provocat els governs del PT. Les masses no es fan «conservadores» o de «dreta» sinó és que, pel rebuig als partits del sistema capitalista – siguin liberals o de la falsa esquerra – equivocadament, busquen castigar amb el seu vot i cauen en paranys electorals de la ultradreta populista. Alguna cosa s'---imila està passant amb el vot a Salvini a Itàlia o a Le Pen a França. No podem minimitzar aquest vot equivocac i perillós. Però, en el cas de Brasil, no creiem que sigui un vot consolidat i estable a la ultradreta. Les coses són més contradictòries. Els treballadors que

Es va cap a un règim dictatorial o neofeixista?

Bolsonaro és un polític d'ultradreta o neofeixista. Però una altra cosa és dir que, des del dia 1 de gener de 2019, quan Bolsonaro assumeixi un govern ultra-reaccionari, hi haurà un règim nou, dictatorial o neofeixista. Bolsonaro vol acabar amb la crisi política i social imposant un pla d'exploació superior a l'actual, amb repressió i desconeixent les llibertats democràtiques. Podrà fer-ho? Caldrà veure si el moviment de masses l'hi ho permet. La classe treballadora i els sectors populars no han estat derrotats als carrers. Bolsonaro només ha guanyat unes eleccions. El 2017 la classe obrera brasilera va fer una vaga general històrica; a més, durant tot l'any hi va haver centenars de vagues al país. El moviment de dones i de la joventut amb la seva mobilització

han votat a Bolsonaro tenen l'expectativa que acabi amb la corrupció, amb la inseguretad i que millori el seu nivell de vida. Res d'això succeirà. Què passarà quan no es compleixin aquestes expectatives? El primer a tenir en compte és que a Brasil la classe obrera no està derrotada. El poble igual que ha castigat al PT, pot acabar castigant als carrers a Bolsonaro.

per «Ele Não» ha mostrat la seva decisió de resistència. Un canvi de règim dictatorial s'ha de derrotar al poble treballador. I això es veurà en les properes lluites. Nosaltres donem suport a la mobilització obrera i popular per derrotar els plans de Bolsonaro.

Miguel Sorans

França

Amb la rebel·lió popular de les «armilles grogues»

«Crema París» ha estat el titular de diferents mitjans periodístics, reflectint així les conseqüències de la manifestació popular de les anomenades «armilles grogues» del dissabte 1 de desembre a la capital de França. Milers de manifestants als carrers de París i de tot el país van enfrontar i van desbordar la repressió policial del govern conservador de Macron.

Va haver-hi centenars de detinguts i prop de cent ferits. Va ser el punt més alt d'una protesta que va iniciar dies enrere contra l'intent del govern de Macron d'augmentar el preu del combustible, que passaria de 0,80 a 1,30 euros, la qual cosa portaria a un augment generalitzat del cost dels productes. Durant tota la setmana es van mantenir barricades en els peatges, amb bloquejos a dipòsits de combustible.

Els rebels, sense direcció ni organització sindical o política reconeguda, s'identifiquen com «armilles grogues», peça d'ús obligatori a les rutes franceses. La majoria d'ells són sectors populars dels pobles i les ciutats que utilitzen els seus cotxes i motos per anar a treballar.

Aquest augment del combustible és part de l'ajustament capitalista que aplica Macron. Els treballadors i el poble de França han patit un deteriorament de les seves condicions de vida. Els augments no només es troben en el sector energètic, sinó també en la canastra bàsica on, per

exemple, llegums, llards i patates han augmentat entre un 9 i un 11,2% el seu preu. Per altra banda, també Macron va intentar buscar una reforma laboral contra els ferroviaris i els treballadors públics.

Aquesta rebel·lió popular es dona just mentre el G20 es reuneix a Buenos Aires (Argentina) amb la presència dels Trump, Merkel, Macron, May, Erdogan, Xi Jinping, Putin, Macri o Témer. Són l'imperialisme, el FMI i els seus governs capitalistes que en nom de les multinacionals i el capital financer pacten nous ajustos contra la classe treballadora i els pobles del món.

La rebel·lió de les «armilles grogues» és part de la mateixa lluita que s'està duent a terme arreu en contra del FMI, el deute extern o l'atac al salari i a les jubilacions. Per això els socialistes revolucionaris de la UIT-QI ens solidaritzem amb

aquesta lluita per derrotar aquest augment del combustible.

Els manifestants també van expressar l'odi cap al govern capitalista de Macron. Aquest fet es va fer palès amb el lema «Macron dimissió». La gravetat dels ajustos, així com de la repressió, fan necessari que les «armilles grogues» s'uneixin als treballadors, a les dones i a la joventut francesa per exigir a les centrals sindicals que es convoqui una vaga general contra les polítiques d'ajustament i el govern de Macron.

Cridem a la més àmplia solidaritat internacional en suport a la mobilització popular de França contra l'augment del preu del combustible, per la llibertat dels manifestants i contra la repressió.

1/12/2018

Unitat Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI)

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluitainternacionalista](https://www.facebook.com/lluitainternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI